Suomalaisen miehen viha nousee kuin talviaurinko, myöhään, kylmänä ja leppymättömän punaisena. Sopivasti lämmenneenä astun sisälle mökkiin. Maria makaa lattialla kyljellään, kädet selän takse sidottuna. Ennen kuin hänen hämmästynyt ilmeensä ehtii hävitä kasvoilta, survaisen saappaan syvälle hänen vatsaansa. Kaikki happi pakenee ja tuskainen haukkominen alkaa. Viha vaatii enemmän. Käännän ilmaa haukkovan naisen takin kauluksesta selälleen ja annan nyrkkieni puhua hetken. Kolmannen lyönnin ollessa lähdössä jätän liikkuvat taakse ja istun jakkaralle. Maria lojuu hiljaa lattialla. Kukaan ei ulise keuhkot tyhjinä. Katselen vihani jälkiä. Siinä missä Mähösen pistooli piirsi siistin naarmun toiseen ohimoon, ovat omat puumerkkini paljon miehisempiä. Toisen poskipään alla on häijyn näköinen ruhje, joka tulee sinistämään puoli päätä. Kapea nenä tekee luonnottoman kaarteen vasemmalla ja vuotaa runsaasti verta takille ja lattialle. En aikoinaan lyönyt edes omaa muijaani, en edes silloin kun hän viimeisten riitojemme aikana paljasti millainen aisankannattaja olin avioliittomme aikana ollut. Olisi ehkä kannattanut, sillä tällä hetkellä tunnen oloni adrenaliinipuuskan jäljiltä mukavan rennoksi ja varmaksi. Marian maailmassa alkaa taasen olla happea. Hän vilkuilee minua pelokkaana ja kakoo lattialle kurkkuunsa valunutta verta. Nyt on aika saada vastauksia. Ennen kuulustelua otan vielä uusimman ässäni esiin näyttääkseni että olen tosissani. Ikävästi vatsaani painanut revolveri kolahtaa pöytään. Puhetta alkaa tulla. Maria väittää, ettei hänellä ole aavistustakaan siitä, mitä minulle tapahtui sen jälkeen kun Mähönen kantoi minut ulos Marian asunnosta. Hän olettaa, että minua ei suoraan tuotu tänne mökille, vaan varastolle, joka sijaitsee kaupungin laidalla olevalla pienteollisuusalueella. Mökki taasen on jonkun Mähösen kaverin, joka on estynyt sitä käyttämästä. Mähösestä puhuttaessa nousee Marian kasvoille syvä viha ja halveksunta. Hän on osa-aikainen parittaja joka on tuottanut muutaman nuhjuisen pornoelokuvan. Viimeisin mestariteos "Land of thousand orgasms: Pink teen ass pumped" kuvattiin kuulemma pari viikkoa sitten tässä kupisessa mökissä. Marian mukaan Mähönen luulee itsestään ihan liikoja, eikä tajua että hänen levottomasta eturauhasestaan ja perversioistaan tehdään pilkkaa suomenlahden molemmin puolin. Keskeytän vuodatuksen kysymällä mitä helvettiä Mähönen minusta haluaa. Maria ei tiedä. Aion juuri kysyä kapselista, kun puheeni keskeyttää kaksi terävää piippausta: Öljykangastakin taskuun on tullut tekstiviesti. Marian ilme on yhtä hölmistynyt kuin omani. Kumarrun alas, vien käteni Marian takin taskuun ja otan kännykän kouraani. Ehdin nähdä Marian hölmistyneen ilmeen sulavan hymyksi nanosekuntia ennen kuin nivusiini täydellä voimalla osuva piikkikorko räjäyttää tajuntani. Kipu on uskomaton. Se kutistaa kivekset olemattomiin ja niiden paikalle jää pelkkä tuskaa pulppuava kraatteri. Vien kädet haaroihini ja kaadun kyljelleni mökin lattialle. Kännykkä lentää kädestäni ovelle. Viimeisillä voimillani raahaudun kauemmas piikkikoroista ja jään makaamaan. Makaan sikiöasennossa kuunnellen Marian naurua ja vittuilua. Hän kertoo, että huomasi heti autooni istuttuaan että nyt on ratissa potenssiongelmainen, pienimunainen, vaimonsa pettämä reppana. Ammattilainen kuulemma näkee jo naamasta, jos kyseessä on oikein toivoton tapaus. Jos Mähönen ei olisi laittanut näitä rautoja käsiini, olisit saatanan lerppakulli jo kuollut, sähisee Maria kun alan pahimman tuskan laannuttua kiivetä istuvaan asentoon. Rento ja varma oloni on kadonnut yhtä nopeasti ja yllättäen kuin saapuikin. Päätän ottaa tilanteen uudestaan hallintaani ja nappaan revolverin pöydältä käteeni. Tähtään aseen Marian kasvoja kohti ja kerron että itähuoran olisi nyt syytä tukkia turpansa. Marian hymy sen kun levenee: Voit kuule tunkea sen pyssyn sinne minne Mähönen varmasti tunki tautiset kyrpänsä: Perseeseesi. Tiedän että minun on pakko nostaa panoksia, joten kohotan aseen osoittamaan hiukan Marian pään yläpuolelle ja painan liipaisinta pelottaakseni tuon ikäviä totuuksia laukovan suun kiinni. Ase pamahtaa ja Maria vaikenee. Ilmeisesti olen unohtanut kuinka puristava laukaus ammutaan,

sillä veri, kallonkappaleet ja aivomassa roiskahtavat seinään hänen takanaan. Tämä siitä seuraa kun armeijalla ei ole rahaa kertausharjoituksiin, ajattelen kun jalkani pettävät ja putoan jakkaralle istumaan. Ase tippuu voimattomasta kädestäni mökin lattialle. Veri korisee hetken Marian kurkussa, sitten hänen vasen jalkansa polkee kahdesti lattiaa. Kuolemanhiljaisuus laskeutuu mökkiin. Seinällä alaspäin valuvat aivojen kappaleet muistuttavat minua jostakin, jonka näin kellarissa kauan sitten. En ehdi miettiä seinällä lilluvia aivoja pitempään, sillä nyt olen munannut kunnolla. Olen aina pelännyt, että ennemmin tai myöhemmin teen jotain niin hölmöä ettei sitä voi jälkeenpäin jeesusteipillä korjata tai Tolulla putsata. Yllättävää tilanteessa on ainoastaan se, että olen selvin päin. Katsahdan ruumista varovasti sivusilmällä ja ymmärrän kyllä mihin se minut vie. Vankilaan. Siitä ei ole epäilystäkään. Suomen poliisissa ei ehkä C.S.I malliin joka keskiviikko ratkota kolmea täydellistä rikosta tahraisen lakanan ja sikarintumpin avulla, mutta minunlaiseni tunarin nappaa vaikka Reinikainen ilman sen kummempia ponnisteluja.